
ALBES

CANÇONS D'AMOR
I POEMES DESESPERATS

ALBERT GARCIA I PASCUAL

(COL·LECCIÓ POESIA) - 6

ALBES
CANÇONS D'AMOR
I POEMES DESESPERATS

ALBERT GARCIA I PASCUAL

Primera edició: febrer de 2019

© Text: Albert Garcia i Pascual

© Pròleg: Manel Alonso i Català

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-24-2

DL T 27-2019

A Eme

ÍNDEX

PRÒLEG	
<i>per Manel Alonso i Català</i>	11
Mar	13
Ets	15
Líquid temps	17
Equilibrista	19
Esperant	21
Felicitat	23
Tenim dret a la felicitat	25
El teu somriure	27
Ítaca	29
Eternes retirades	31
Carícies emmagatzemades	33
Mar (2)	35
Ets (2)	37
Eclipsi	39
Creure	41
Plou	43
Port	45

Sort.....	47
Temps i espai.....	49
Titelles	51
Poema desesperat	53

PRÒLEG

Mentiria si dic que els poemes que conformen el llibre *Albes. Cançons d'amor i poemes desesperats* són els primers que li llig a l'Albert Garcia i Pascual, un autor que fins ara havia donat a la impremta diversos títols de narrativa que he tingut el plaer de llegir i un parell d'editar: *La revolta ignorada* (2002) i *Contes inversos: conversos i diversos* (2005); mentiria, dic, ja que soc un dels lectors dels poemes que sovint oferix d'una manera generosa a les xarxes socials. Uns poemes de vers lliure, diàfans, d'un marcat realisme intimista, escrits amb un lirisme senzill, transparent, en el qual s'entreveu el prosista capaç de construir atmosferes, escenes i paisatges que ens detallen un estat d'ànim.

L'Albert Garcia i Pascual és un home d'una considerable humanitat, i no ho dic només per la seua grandària, sinó per la seua lucidesa, la seua capacitat de sacrifici i resistència, la seua entrega i noblesa.

Albes. Cançons d'amor i poemes de desesperats, un títol amb ecos nerudians (recordem *Veinte poemas de amor i una canción desesperada*), és un llibre de poesia breu, però emocionalment intens. Un llibre on l'autor té una necessitat vital de definir-se i definir l'espai i el temps en què viu, i també deixar clar què significa per a ell l'amor, la felicitat, la llibertat i, per damunt de tot, la seua estimada.

L'Albert, com tants altres individus entre els quals, si m'ho permeten, m'incloc, ha patit a una edat madura la greu crisi econòmica mundial que d'una potada l'ha llançat fora del sistema. Un sistema inhumà que tracta les persones com a simples elements productius: «Som el no-res sacsejat / per l'avarícia del poder absolut.» Un naufrag adolorit, indignat i frustrat —«A sota les llambordes / no

hi havia l'arena de la platja»—, que es fa preguntes, busca respostes i una raó per sobreviure enmig d'un mar d'indiferència. Un naufrag que aconsegueix surar entre les ones i arribar a una platja on retroba l'amor: l'estimada, el somriure de la qual atura el temps i que és «llum de l'alba / el sol sortint de la mar...», «ets el poc que de mi paga / la pena salvar», li retorna l'esperança, les ganes de tornar a eixir a la recerca de la felicitat. La seua presència, el seu record, «omplen de flames els meus hiverns».

El poeta és conscient que ho continua tenint cru, però també que «la nostra victòria és sobreviure». «Estimar és guanyar.»

Estem davant d'un llibre on el seu autor es mostra nu: «mira, ja va el poeta, impúdicament / amb vergonyes i vísceres a l'aire». Un risc que assumix amb enteresa i que el fa créixer.

El poemari bascula entre la poesia amatòria i el realisme social, entre el cant i el desencant. Un llibre on l'amor se'ns apareix com la taula de salvació enmig de la nit més fosca, l'espurna de llum que trenca de sobte l'alba. Perquè en la vida estimar i ser estimat és l'important. «I la resta és fum de palla.»

MANEL ALONSO I CATALÀ
Puçol, novembre de 2018

MAR

Mar, immensa, salvatge,
mar blava, mar verda,
mar turquesa, mar maragda.

Mar guaridora, mar cruel,
llum, camí, vida.
Mar de sal, de foc.

Mar on van els amants,
on van els que fugen,
on van els que naixen i moren.

Mar de sol, mar de lluna.
Mar brillant i fosca.
Mar, la meua mar, la nostra mar.

Em queda la mar.
La mar.
Mare nostra,
mare mar.

ETS

Ets la lluna de dia
i el meu sol de nit.
Ets el somriure;
ets la veu, l'accent, el sospir.
Ets la tempesta en els meus llençols,
la vida, la petita mort, la vida.
Ets el riu que canta, el pont,
la carretera que creua la vall.
Ets el núvol de primavera,
promesa de pluja.
Ets el camp per llaurar,
ets la collita, ets el cereal.
Ets la llum d'hivern
que fa primavera;
ets el vent, la brisa fresca.
Ets el soroll de la mar,
la remor de les onades.
Ets la rialla, el cant,
la llàgrima i el bes.
Ets un poema en vers lliure,
una cançó que comence cada dia.
Ets la força, l'empenta,
el meu vici i pecat.
Ets regal dels déus,
Ets l'espelma a la meua finestra
esperant la llum de l'estiu.
Ets, dona d'ulls negres,
tot això i molt més.
Ets.

LÍQUID TEMPS

Ara reste immòbil,
el temps es fa líquid
i flueix cap al forat de la nit;
segon a segon, batec a batec, alenada a alenada,
t'estime.
Dibuixe imatges
amb paraules i bocins de records.
I em sorprend acaronant el rellotge,
com un infant que prega
l'hora de sortida d'escola.
Sorollós o silent,
cante cançons amb les remors que deixa el vent
quan fa ballar els teus cabells,
com quan les onades es desfan
en escumes en esclatar contra el teu cos,
com quan els núvols fan l'amor amb la lluna,
com quan els ocells obren les ales
i, a poc a poc, s'enlairen.
I jo, i tu, i tu i jo, aquí,
mentre la teua pell es fa dia,
m'estimes.

EQUILIBRISTA

Tenir la consciència que només
soc un equilibrista de matinades,
celebrador de llums de tardor,
perseguidor d'àngels i dimonis,
cercador d'abraçades,
pintor d'intensitats de blaus,
escalador d'arbres solitaris,
navegador de mars infinits,
luitador de capvespres,
caminant de platges d'arena fina,
fabricador d'ones d'escuma blanca,
candidat —etern candidat—,
somiador dels teus somnis,
poeta de vers lliure lligat a tu.
Això soc, només això,
només.

ESPERANT

La casa fa olor a net,
els sorolls del carrer inunden l'estança,
el sol no escalfa prou...
És massa aviat per córrer i massa tard per dormir,
sempre és temps per somiar-te,
i tinc les mans gelades...
Perdona si no dibuixes la teua silueta a la paret.
Escric, a rajaploma, versos en la teua pell,
versos de pètals de rosa i herba-sana,
i faig glops al got del dia, viu i feliç.
Mai m'havien importat tan poc les coses que no són importants.
Tinc l'energia escampada pel terrat, prop dels núvols,
com llençols d'una bugada infinita que fa gust a regalèssia.
La dolçor salada del teu cel,
els ulls entreoberts i gust a terra humida a la meua boca.
T'estime cada lletra de la teua ànima,
els teus ulls que me miren somrients, pont a la bellesa i l'amor.
Per això vaig recollint paraules per escriure un poema
entre albes, camins, platges i carrers, i construint refugis
amb només paraules que són trossets d'eternitats sòlides,
per veure més enllà de la línia de cases, per nadar més enllà de l'horitzó
o per seure en els bancs de totes les estacions.
Una ànima com una oliva,
salada,
negra
i sucosa,
i amb un somriure de cel d'estiu a dintre.
No m'importa tremolar si els nostres dits toquen el cel,
perquè puc mantenir l'equilibri si tu m'envoltes amb els teus braços.

FELICITAT

Debades pensem
que, en girar la cantonada,
trobarem la felicitat.
Debades pensem
que controlem la nostra vida...
Però només som pols,
partícules a caprici del vent,
el no-res sacsejat per l'avarícia del poder absolut.

Debades pensem que som durs
i som només fràgils titelles
ennegrides pel sutge de la desesperança,
arbres en flames rebentats per llamps,
esquelets de cetacis descomponent-nos a les platges.

A sota de les llambordes no hi havia l'arena de la platja,
no hi havia somnis,
no hi havia llibertat,
hi havia l'aigua bruta del clavegueram.
I mai tocarem el cel, perquè no existeix,
per això no tenim altra
que aixecar el vol,
que bategar les ales,
que iniciar cada dia el camí.
Sobreviure,
la nostra victòria és sobreviure,
riure,
fer-nos grans, invencibles.

Estimar és guanyar.

TENIM DRET A LA FELICITAT

No renunciem a la felicitat,
a sentir l'arena de la platja,
a compartir els capvespres,
a despertar dins dels mateixos llençols.
No renunciem a la felicitat,
a lluitar junts contra el món,
a espantar els nostres fantasmes,
a agafar-nos les mans,
a capbussar-me en els teus ulls,
a no voler dormir.

Tenim dret, però hem de lluitar
per escampar les boires,
traure el fang dels camins,
moure el cor, moure les cames,
omplir de llum les nits.

No renunciem a la felicitat,
a caminar les dreceres plegats,
a ballar sota la lluna,
a besar-nos en cada cantonada.
No renunciem a la felicitat,
a riure i plorar junts,
a allunyar les pors a espentes,
a estimar-nos sense condicions,
a envellir tranquil·lament al teu costat.

Tenim dret, però hem de lluitar
per escampar les boires,
traure el fang dels camins,
moure el cor, moure les cames,
omplir de llum les nits.

No renunciem a la felicitat, mai.